

Namens Stichting Jaarsveld Oorlogs Gedenkteken wil ik hierbij iedereen van harte welkom heten in deze herdenkingsdienst.

Deze dienst is ter voorbereiding op de onthulling van het gedenkteken voor de drie omgekomen Jaarsvelders tijdens de Tweede Wereldoorlog.

In het bijzonder een woord van welkom aan Burgemeester Westerlaken-Loos en haar echtgenoot.

Daarnaast heet ik de familie Eikelenboom, de familie de Groot en familie Manschot hartelijk welkom.

I would also like to welcome the British relatives of Adrianus Manschot.

Dan nog in het bijzonder een woord van welkom aan eerste luitenant Van der Laan, die presentatie zal verzorgen;

ds. De Wit die een meditatie zal houden;

de wapenbroeders;

aan mevrouw Versteeg die het orgel zal bespelen;

het koperensemble van muziekvereniging Onderling Genoegen uit Benschop;

en aan de EHBO'ers en de koster.

Een speciaal welkom voor de fam. Cozzolino uit Napels in Florida (USA).

Zij kunnen hier door omstandigheden niet aanwezig zijn maar luisteren mee via het internet.

A special welcome to the Cozzolino family from Napels, Florida.

They cannot be present here today, but they are able to listen to the ceremony online.

Tot slot wil ik de luisteraars via de kerkteléfono welkom heten bij deze dienst.

Een dienst waar een lange voorbereiding aan vooraf is gegaan. Wij hebben veel informatie gekregen van familie, kenners, musea.

Regelmatig bezochten we bibliotheken en archieven om de gekregen informatie te bevestigen of om te zoeken naar dat ene stukje info, foto, filmbeeld dat betrekking heeft op de drie omgekomen Jaarsvelders die hier herdacht worden.

In archieven vind je de feiten van hun leven keurig geordend, vaak een zakelijke opsomming van gebeurtenissen.

Zo opgeschreven dat een goede reconstructie mogelijk is, maar zonder emotie.

Maar je vindt er ook brieven van ouders, broers, zussen, vrouw en kinderen en vaak ook van bevelvoerende officieren.

Zij beschrijven het verdriet en het gemis van hun geliefde, en na zoveel jaar roept dit nog steeds emotie op.

Een emotie die je doet beseffen dat het verlies geaccepteerd moest worden, maar dat het altijd een open zenuw bleef die regelmatig pijn deed.

In een van de archieven die ik bezocht vond ik een stukje tekst geschreven door Christa op een stukje karton.

Toen zij in 1940 samen met haar moeder het graf van haar gesneuvelde vader bezocht, hing zij het kartonnetje aan het kruis op het graf.

Zij schreef:

Als liefde wonderen kan doen
En tranen doden kunnen wekken
Dan zou deze aarde mijn vader niet bedekken.